

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός Απόφασης

10641/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(Τμήμα Ενοχικό)

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Θάλεια Κυριακίδη, Πρωτόδικη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και το Γραμματέα Δημήτριο Μπασέτα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του την 21^η Σεπτεμβρίου 2017 για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: του και, κατοίκου Αττικής (οδός αριθ.»), η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της Αγγέλου Χριστοδούλου.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:του Αθανασίου και της, κατοίκου Αθηνών (οδός αριθ.), ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του Άννας Δανάλη.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 18.10.2011 αγωγή της, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με γενικό αριθμό κατάθεσης και αριθμό κατάθεσης δικογράφου, προσδιορίστηκε αρχικά να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 08.05.2014 και κατόπιν αναβολής για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της προκείμενης και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 298, 299, 330 εδ. β', 914 και 932 ΑΚ, προκύπτει ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση περιουσιακής ζημίας ή (και) ηθικής βλάβης και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστου και της επελθούσης, περιουσιακής ή μη, ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της εννόμου τάξεως. Αιτιώδης σύνδεσμος τέλος υπάρχει, όταν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας (αρ. 336 παρ. 4 ΚΠολΔ) η φερόμενη ως ζημιολόγος πράξη ή παράλειψη κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως (αρ. 298 ΑΚ) ήταν επαρκώς ικανή (πρόσφορη) να επιφέρει το επιζήμιο αποτέλεσμα, το οποίο και πράγματι επέφερε (ΑΠ 252/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Από την ίδια διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ σε συνδυασμό προς εκείνες των άρθρων 147-149 ΑΚ και 386 Π.Κ. προκύπτει ότι γενεσιουργό λόγο της υποχρέωσης σε αποζημίωση αποτελεί και η απάτη σε βάρος του ζημιωθέντος, η οποία υπάρχει όταν κάποιος από δόλο προκαλεί, ενισχύει ή διατηρεί με κάθε μέσο ή τέχνασμα σε άλλον την εσφαλμένη αντίληψη πραγματικών γεγονότων, ένεκα της οποίας αυτός προβαίνει σε δήλωση βουλήσεως ή σε επιχείρηση πράξεως από την οποία υφίσταται ζημία, εφόσον το χρησιμοποιηθέν απατηλό μέσο υπήρξε αποφασιστικό για τη γενομένη δήλωση βουλήσεως ή την επιχειρηθείσα πράξη, ενώ δεν αποκλείεται η τυχόν χρησιμοποιηθείσα για την απάτη ψευδής παράσταση να αναφέρεται σε μελλοντικό γεγονός ή να συνδέεται με απόκρυψη κρίσιμων γεγονότων αναγόμενων στο παρόν, την ύπαρξη των οποίων αγνοούσε ο ζημιωθείς και γνώριζε αυτός που τον εξαπάτησε (ΑΠ 511/2016, ΑΠ 41/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή της η ενάγουσα, καθηγήτρια φιλόλογος, εκθέτει ότι διατηρούσε ερωτικό δεσμό με τον εναγόμενο, επίσης φιλόλογο, από το έτος 2004 έως το έτος 2011. Ότι κατά τη διάρκεια της σχέσης τους, και συγκεκριμένα το μήνα Μάιο του έτους 2007 αντιμετώπισε κωλύματα σε ένα ζήτημα αντιπαροχής επί ακινήτου ιδιοκτησίας της. Ότι ο εναγόμενος της ανέφερε ότι διατηρούσε στενή φιλία με τον πολιτικό μηχανικό και την έπεισε να μεσολαβήσει ο ίδιος στον ως άνω φίλο του, προκειμένου ο τελευταίος να επιλύσει τα ανακύψαντα ζητήματα, καθώς και ότι της απαγόρευσε να επικοινωνήσει απευθείας μαζί του. Ότι προς τούτο η ενάγουσα κατέθεσε την 23.06.2008 και την 17.10.2008 σε κοινό λογαριασμό του εναγόμενου και του πατέρα του στην Εθνική Τράπεζα τα ποσά των 5.000 ευρώ και των 1.800 ευρώ αντίστοιχα, δυνάμει των αναφερομένων στην αγωγή τραπεζικών παραστατικών, ενώ περί τα τέλη του μηνός Αυγούστου 2008 του κατέβαλε το ποσό των 1.000 ευρώ σε μετρητά. Ότι για να πετύχει τούτο ο εναγόμενος εκμεταλλεύτηκε την αδυναμία της προς το πρόσωπό του. Ότι το ζήτημα της αντιπαροχής δεν λύθηκε, ο δε εναγόμενος της εκμυστηρεύτηκε ότι ο φίλος του πολιτικός μηχανικός τον εξαπάτησε, καθώς και ότι θα της επέστρεφε τα ανωτέρω αναφερόμενα ποσά. Ότι κατόπιν τούτων, ο εναγόμενος εξαφανίσθηκε από τη ζωή της ενάγουσας, παρόλα αυτά εκείνη δεν αντέδρασε, διότι έτρεφε αισθήματα αγάπης προς εκείνον. Ότι το Πάσχα του έτους 2009 ο εναγόμενος εμφανίσθηκε εκ νέου στην ενάγουσα και αφού της ζήτησε συγγνώμη για την προηγούμενη συμπεριφορά του και της υποσχέθηκε ότι θα της επιστρέφει τα χρήματα, της ζήτησε το ποσό των 15.000 ευρώ, ποσό που αποτελούσε προϋπόθεση για την έγκριση ενός ευρωπαϊκού προγράμματος αναπαλαίωσης και ανακαίνισης της πατρικής του οικίας στο χωριό Ότι η σχέση τους αναθερμάνθηκε και η συμπεριφορά του ήταν άψογη απέναντι της. Ότι την 11.05.2009 η ενάγουσα κατέθεσε στον ανωτέρω κοινό λογαριασμό του εναγομένου και του πατέρα του το ποσό των 15.000 ευρώ, δυνάμει του αναφερόμενου στο αγωγικό δικόγραφο τραπεζικού παραστατικού. Ότι, τέλος, την 21.01.2010 της ζήτησε, επικαλούμενος σοβαρό πρόβλημα υγείας της αδελφής του, και εκείνη του κατέβαλε στον ανωτέρω κοινό λογαριασμό το ποσό των 750 ευρώ, δυνάμει του αναφερόμενου στην αγωγή τραπεζικού παραστατικού. Ότι τον Οκτώβριο του έτους 2010 ο εναγόμενος εξαφανίσθηκε εκ νέου και η σχέση τους

έληξε. Ότι το γεγονός αυτό απογοήτευσε και θύμωσε την ενάγουσα, η οποία, ωστόσο, δεν θέλησε να τον εκθέσει στην υπηρεσία του. Ότι τα ως άνω επιμέρους ποσά, που συνολικά ανέρχονται στο ποσό των 24.550 ευρώ ο εναγόμενος ουδέποτε τα επέστρεψε στην ενάγουσα. Ότι τον Ιούλιο του έτους 2011 η ενάγουσα πληροφορήθηκε ότι ο εναγόμενος αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας (έμφραγμα και εγκεφαλικό) και τον επισκέφθηκε στην μονάδα εντατικής θεραπείας του Νοσοκομείου Αλεξάνδρα, όπου νοσηλευόταν. Ότι την 03.08.2011 ο εναγόμενος επικοινωνήσε μαζί της τηλεφωνικά, ενημερώνοντας την ότι έλαβε εξιτήριο και της ζήτησε να μην τον ξαναενοχλήσει. Ότι η ενάγουσα εξέλαβε την συμπεριφορά του εναγομένου ως αχάριστη και ένιωσε προσβεβλημένη και ταπεινωμένη από αυτήν, του ζήτησε να της επιστρέφει τα χρήματα, ενημερώνοντάς τον ότι θα κινηθεί με κάθε νομικό τρόπο εναντίον του. Ότι από την ανωτέρω απατηλή συμπεριφορά του εναγομένου η ενάγουσα υπέστη όχι μόνο περιουσιακή ζημία, ύψους 24.550 ευρώ, αλλά και ηθική βλάβη, καθώς το γεγονός ότι ο εναγόμενος εκμεταλλεύθηκε τη μοναξιά της και τα αισθήματα που έτρεφε προς το πρόσωπό του, προσέβαλε την προσωπικότητά της και τραυμάτισε τον ψυχισμό της. Ζητεί δε να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να της καταβάλει, επικαλούμενη τις διατάξεις περί αδικοπραξιών, επικουρικά δε και τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, το συνολικό ποσό των 54.550 ευρώ, ήτοι 24.500 ευρώ ως περιουσιακή ζημία και 30.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, επιφυλασσόμενη να παραστεί για το επιπλέον ποσό των 40 ευρώ ως πολιτικώς ενάγουσα ενώπιον των αρμοδίων ποινικών δικαστηρίων, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, να απαγγελθεί εις βάρος του προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους ως μέσο εκτέλεσης της απόφασης που θα εκδοθεί, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στα δικαστικά της έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή, για το καταψηφιστικό αντικείμενο της οποίας έχει καταβληθεί το ανάλογο προς την αξία του τέλος δικαστικού ενσήμου με τα αναλογούντα υπέρ τρίτων ποσοστά (βλ. το υπ' αριθ. e-παράβολο και το συνημμένο αποδεικτικό καταβολής στην Alpha Τράπεζα), αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 7, 9 εδ. α', 10, 14 παρ. 2 και 22 ΚΠολΔ) κατά την τακτική διαδικασία και είναι επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένων των περί του

αντιθέτου ισχυρισμών του εναγομένου. Ωστόσο, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη ως προς αμφότερες τις βάσεις της. Ειδικότερα, ως προς την κύρια βάση της, την ερειδόμενη στις διατάξεις περί αδικοπραξιών, η αγωγή είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, σύμφωνα και με την ως άνω σκέψη, διότι η ενάγουσα εκθέτει ότι ο εναγόμενος, στα πλαίσια της προσωπικής σχέσης τους, της ζητούσε, επικαλούμενος διάφορα πραγματικά περιστατικά - αιτιολογίες κάθε φορά, συγκεκριμένα χρηματικά ποσά, τα οποία εκείνη είτε του κατέθετε είτε του εγγείριζε απλά και χωρίς ιδιαίτερη σκέψη, καθώς, όπως η ίδια αναφέρει, του έτρεφε «αδυναμία» και φοβόταν ότι η άρνησή της θα τον έδιωχνε από κοντά της. Εντούτοις, οι αναφερόμενες στο αγωγικό δικόγραφο ως άνω αιτιολογίες δεν εμπίπτουν στην έννοια του απατηλού «μέσου» ή του «τεχνάσματος» που απαιτείται σύμφωνα με την ως άνω σκέψη, προκειμένου ο εναγόμενος να προκαλέσει, να ενισχύσει ή να διατηρήσει στην ενάγουσα την εσφαλμένη αντίληψη ότι όσα της επικαλείτο ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, και ως εκ τούτου η τελευταία να του χορηγεί τα ως άνω χρηματικά ποσά. Εξάλλου, ούτε η συμπεριφορά του εναγομένου προς την ενάγουσα, ήτοι η επίκληση των ειδικότερα περιγραφόμενων αιτιολογικών, όπως αυτή εκτίθεται στο αγωγικό δικόγραφο, στοιχειοθετεί την έννοια του δόλου πρόκλησης, ενίσχυσης ή διατήρησης της ως άνω εσφαλμένης αντίληψης της πραγματικότητας στο πρόσωπο της ενάγουσας. Τέλος, υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή περιστατικά, ελλείπει η προϋπόθεση του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του εναγομένου και της επελθούσας ζημίας της ενάγουσας. Ειδικότερα, η ίδια η ενάγουσα, καθηγήτρια φιλόλογος, με 34 έτη υπηρεσιακής εμπειρίας, διαθέτουσα πλήθος προσόντων, κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς, καθώς και εμπειρία στη ζωή και τις συναλλαγές, δεδομένου και του ότι είναι διαζευγμένη, όπως επικαλείται, αναφέρει σε διάφορα σημεία της κρινόμενης αγωγής ότι κατέβαλε τα χρήματα στον εναγόμενο λόγω των συναισθημάτων αγάπης που έτρεφε προς το πρόσωπό του και επειδή «δεν τον είχε ξεπεράσει» και όχι επειδή είχε πεισθεί από τα απατηλά, κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς, περιστατικά που της ανέφερε. Επομένως, οι όποιες αιτιολογίες πρόβαλε ο εναγόμενος δεν υπήρξαν αποφασιστικές, προκειμένου να του χορηγήσει η ενάγουσα τα αναφερόμενα χρηματικά ποσά. Περαιτέρω, κατά το μέρος που η κρινόμενη αγωγή στηρίζεται κατά την επικουρική της βάση στις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού διατάξεις

των άρθρων 904 επ. ΑΚ είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι η αξίωση από αδικαιολόγητο πλουτισμό είναι αξίωση επικουρική, δηλαδή γεννιέται μόνο όταν ελλείπουν οι προϋποθέσεις της αξίωσης από τη σύμβαση, την αδικοπραξία ή το νόμο γενικότερα και για το λόγο αυτό ασκείται πάντα επικουρικά (υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση της απόρριψης της κύριας βάσης) και μόνο εφόσον θεμελιώνεται σε πραγματικά γεγονότα διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία (ΟΛΑΠ 22 και 23/2003 ΧρΙΔ 2004, 177, ΑΠ 16/2008, ΑΠ 2019/2007, ΑΠ 1773/2007 και ΑΠ 1693/2007 δημ. στη ΤΝΠ/ΝΟΜΟΣ, Βαλτούδης σε Γεωργιάδη Σ.Ε.Α.Κ. [Σύντομη Ερμηνεία Αστικού Κώδικα], 2011, εισ. παρατ. στα άρθρα 904-913, παρ, 15). Συνεπώς, εφόσον το ανωτέρω επικουρικό αίτημα θεμελιώνεται στα ίδια πραγματικά γεγονότα με αυτά που στηρίζουν την ευθύνη του εναγομένου από την αδικοπραξία πρέπει ν' απορριφθεί για τον ανωτέρω λόγο. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή να απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικασθεί η ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα του εναγομένου λόγω της ήττας της (άρθρα 176,191 παρ. 1 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό της προκείμενης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την ενάγουσα τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων εκατό ευρώ (1.100 €).

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του, την 2017

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ